

Nu og da fór han sig skudrende med Haanden gennem sin buskede Manke og bankede sig paa Panden, mens han for sig selv fremmumlede bitre Forbandelser. Toddyerne var stegne ham til Hovedet, og han havde ikke været heldig denne Aften. Af Sogneraadsformandens Sølvskillinger havde kun en forsvindende Del fundet Vej til hans Vestelomme, — og for Dyrslæge Aggerbølle var Kortspil ikke som for de andre et letsindigt Tidsfordriv men en Kamp paa Liv og Død, af hvis Udfald hele hans Families Eksistens afhang.

Pludseligt begyndte Skolelærer Mortensens gamle Støvler en lidenskabelig Knirkekoncert inde under Bordet. Bag de lange, sølvgraa Bryn skelede hans Blik ængsteligt hen til en Underkop med 25-Ørestykker, der stod midt paa Bordet — den saakaldte „Solokop“.

Til sidst strøg han sig med Lommetørklædet ned over sit blege Ansigt, lukkede et Øjeblik Øjnene, som naar han om Søndagen læste i Kordøren, og sagde stille:

„Solo paa Koppen!“

Det gav et Sæt i de søvndrukne Kroppe. Dyrslægen løftede sit tunge Hoved og saa' paa ham med grædefærdig Forbitrelse.

„Hvad hedder hun?“ brummede han.